

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. L. Ď.**, bývajúceho v B., proti žalovaným **1/ A. s.r.o.**, so sídlom v B., **2/ Ing. O. S.**, bývajúcemu v B., **3/ C. spol. s r.o.**, so sídlom v B., žalovaní **2/ a 3/** v dovolacom konaní zastúpení Mgr. J. G., advokátom Advokátskej kancelárie H., s.r.o., so sídlom v B., **o určenie neúčinnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9 C 246/2009, o dovolaní žalovaných **2/ a 3/** proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 22. decembra 2010 sp. zn. 5 Co 281/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných **2/ a 3/ o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre označeným uznesením odmietol odvolanie žalovaných **2/ a 3/** podané 2. novembra 2010 proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo 6. októbra 2010 č. k. 9 C 246/2009-177, ktorým súd zamietol návrh žalovaného **1/** na prerušenie konania. Účastníkom nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odmietnutie odvolania žalovaných **2/ a 3/** odôvodnil odvolací súd ich neoprávnenosťou na podanie takéhoto opravného prostriedku. Uviedol, že subjektom oprávneným podať odvolanie voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania je iba účastník podávajúcí návrh na prerušenie konania. V tomto prípade z výroku napadnutého uznesenia prvostupňového súdu vyplýva, že ním bol iba žalovaný **1/** (i keď v skutočnosti sa tento prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k návrhu na prerušenie konania podanému žalovaným **2/ a 3/** na pojednávaní dňa 6. septembra 2010 iba pripojil), ktorý však odvolanie nepodal.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolanie žalovaní 2/ a 3/, ktorí ho žiadali zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie s odôvodnením, že im bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. V dovolaní tvrdili, že boli oprávnenými osobami na podanie tohto riadneho opravného prostriedku, keďže aj oni boli účastníkmi tej časti konania, v rámci ktorej sa rozhodovalo o návrhu žalovaného 1/ na prerušenie konania (hoci tento v skutočnosti návrh na prerušenie konania nepodal) a tým, že ho súd zamietol, boli dotknuté aj práva žalovaných 2/ a 3/, ktorí mali na prerušenie konania záujem.

Žalobca ani žalovaní 1/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky ani

jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie. Nejde o zmeňujúce ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, preto prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľov, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je aj uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietol odvolanie ako podané neoprávnenou osobou.

V posudzovanej veci však uznesenie odvolacieho súdu nie je takouto vadou postihnuté.

Odvolací súd uznesením odmietol odvolanie žalovaných 2/ a 3/ podané proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu žalovaného 1/ na prerušenie konania vychádzajúc z toho, že v prípade oboch žalovaných, t. j. žalovaného 2/ aj žalovaného 3/, išlo o odvolanie podané neoprávnenými subjektmi. Tento záver odvolacieho súdu je správny.

Subjektívna prípustnosť odvolania reflektuje stav procesnej ujmy v osobe určitého účastníka konania, ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý súd prvého stupňa pre účastníka mohol založiť svojím rozhodnutím, a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil. Z povahy odvolania ako opravného prostriedku plynie, že oprávnenie ho podať (tzv. subjektívna prípustnosť) má účastník, v neprospech ktorého toto porovnanie vzniká a ak je spôsobená ujma na základe dovolania odstrániteľná tým, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. Právo podať odvolanie teda prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma.

Proti uzneseniu súdu, ktorým bol zamietnutý návrh účastníka na prerušenie konania v zmysle § 209 ods. 2 písm. c/ O.s.p. sa môže odvolať iba ten účastník, ktorý prerušenie konania navrhol a ktorého práva boli týmto rozhodnutím dotknuté.

V preskúmvanej veci žalovaní 2/ a 3/ neboli osobami oprávnenými na podanie odvolania proti uzneseniu, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh (iba) žalovaného 1/ na prerušenie konania z dôvodu, že odvolatelia týmto rozhodnutím neutrpeli žiadnu ujmu na svojich právach a ich procesné postavenie sa tým nijako nezmenilo. Uznesenie prvostupňového súdu sa dotýkalo iba práv žalovaného 1/, o návrhu ktorého súd rozhodoval (i keď v skutočnosti nebol podaný); tento sa však v danej veci neodvolal. Vo veci nešlo o nerozlučné spoločenstvo na strane žalovaných v zmysel ustanovenia § 91 ods. 2 O.s.p. (žalobca odporuje právnym úkonom vo vzťahu ku každému žalovanému samostatne).

Odmietnutie odvolania žalovaných 2/ a 3/druhostupňovým súdom bez meritórneho prejednávania veci bolo preto správne a v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Odmietnutím odvolania za týchto okolností nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Na tomto mieste je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v snahe napraviť svoje pochybenie, že uznesením zo 6. októbra 2010 č.k. 9 C 246/2009-177 rozhodol iba o návrhu žalovaného 1/ na prerušenie konania, ďalším uznesením z 10. februára 2011 č. k. 9 C 246/2009-189 rozhodol o návrhu všetkých žalovaných na prerušenie konania, proti ktorému žalovaní 2/ a 3/ podali odvolanie, o ktorom ešte nebolo odvolacím súdom rozhodnuté. V rámci tohto odvolacieho konania sa bude súd zaoberať dôvodnosťou

argumentov zhodne obsiahnutých v oboch podaných odvolaniach žalovaných 2/ a 3/.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 2/ a 3/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd účastníkom nepriznal, lebo dovolatelia nemali úspech v tomto konaní a ostatným účastníkom žiadne trovy v súvislosti s dovolacím konaním nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová